

Regina Krónika

www.reginamundi.extra.hu

X. évfolyam 10. szám

2009. október 8.

« A veszprémi Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja »

„Legyen nekem a te igéd szerint!”

Ezzel a mindent eldöntő igennel Mária, a szolgáló szeretet anyja legyen példaképünk.

Az októberi esték hívó harangja most róla szóljon, és róla emlékezzenek rózsafüzéres felajánlásaink is.

Mária gyermek- és ifjúkorát a mindent eldöntő napig alig ismerjük. Az ősi vallási eredetű apokrif iratokból megsejtjük a hatalmas Isten szándékát, miért éppen őt, a 14-15 év közötti fiatal lányt választotta ki Megváltónk anyjának. Szüleinek: Szent Joachimnak és Szent Annának szerető gondoskodásában mélyen vallásos hitben nevelkedett. A kor szokása szerint a serdülő lányka élete nagy részét templomban töltötte. Ott írástudó papok tanították istenfélelemre és bölcsességre.

És eljött a csodálatos éjszaka, amikor a názáreti otthon kicsi szobájába fényes sugárözönnel elhozta az Úr angyala az ég üzenetét: „Üdvöz légy, Mária, kegyelemmel teljes, áldott vagy az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus!”

Mária a varázslatos percekben még fel sem tudta fogni a felfoghatatlant, szívében még nem érezhette át a megérthetlent, de az áhítat ekstázisával magatartásában és mélyeséges hitének alázatával ki tudta mondani:

„Íme, az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint!” Ezzel az igennel lett a megváltás forrása, kezdődött el üdvörtörténetünk, az újszövetség. Így vált Mária Egyházunk anyjává. És ez az egyetlen mondat: „Íme, az Úr szolgálóleánya” mint vezérfonal kíséri végig egész életét. Ezzel az alázattal vállalta a betlehemi barlang szegénységét szent fiának születési helyéül. Így fogadta az

Egyiptomba menekülés minden nehézségét karján a kiseddel. A názáreti ácsműhely csendes, dolgozó napjaiban mosott, főzött, takarított, s maga szötte ruhákba öltöztette a testben-lélekben egyre növekvő gyermekét. Gondja volt rá, hogy bölcs papok egyengessék Jézus útját nyilvános fellépéséig. Azután már féltő, aggódó anyai szíve csak távolról figyelhette isteni fiának csodálatos tetteit, hallgathatta bölcs szavait, és aggódva látta az agg Simeon jóslatának beteljesülését a Golgota keresztségéig. A hétfájdalmú anya haldokló fiának utolsó gondoskodását is hálásan fogadta. „Íme, a te anyád; íme, a te fiad” – szölt Jézus szeretett tanítványához, Jánoshoz, és anyjához, Máriához.

Így búcsúzott el Mária a kedves emlékeket idéző názáreti otthonától, rokonsága köréből, és indult el Jánossal apostoli útjára idegen tájakra, a kopár Patmosz szigetére. Szegényes kunyhójában fiaként gondozta, ápolta a Jelenések

könyvének szerzőjét, Jánost. És amikor János pergamenjeire hajolva elcsüggedt, lelkileg is támogatta. Így folytatta itt is szolgáló szeretetét.

A legenda szerint innen emelte szent fia az öröklét boldogságába, ahogy a dicsőséges titokban mondjuk: „Aki téged, Szent Szűz, a mennybe felvett.”

A boldogságos Szűz, a világ királynője a mennyek magasából is folytatja küldetését, a szolgáló szeretetet.

Jelenéseiben, Lourdes-ban, Fatimában, Međugorjében és szerte a nagyvilágban rózsafüzérrel a kezében közvetíti szent fiának üzenetét. Ott jelenik meg, ahol a nihilizmus, a szabadelvűség szárnyra kap, ahol a mérhetetlen anyagi bőség irányt téveszt, ahol az élvezetek hajhászásában elveszik a lélek, ahol a válság és háborúk okozta nyomorúság kilátástalanságba kerget, földre sújt. Jelenéseinek látnokait, Isten üzenetének tolmácsolását mindig a szegénység köréből választja ki, hogy általuk terjedjen a rózsafüzér imádságának a tisztelete. Hiszen az ezekben a gyöngyszemekben rejlő titkok elmondják nekünk a megváltás csodáját, megerősítenek hitünkben. Mária igenje példát ad, hogy napjaink nehéz helyzetében is tudjunk felülemelkedni önmagunkon, rámosolyogni a szenvedőkre, meghallgatni őket.

Felajánlásunkkal forduljunk minden este bizalommal égi anyánkhoz, a szolgáló szeretet anyjához. A hónap végén adjuk át neki felajánlásaink lelki koszorúját, segítségét kérve, hogy felnövekvő nemzedékünk istenhittben, erkölcsiben gazdagabb, szebb, emberhez méltóbb világban élhessen.

Sík Sándor gondolatait idézve: „Legyen rózsafüzérünk olyan, mint egy lánc, amely a földet az éggel összeköti, s végtelenné tágítja azt a földi világot, amelyben élünk.”

N. E.

Püspökkari körlevél a katolikus hit megőrzéséről

Krisztusban Kedves Testvérek!

Szent István király intelmei ma is időszerűek. Közülük az első a katolikus hit megőrzésére vonatkozik. Mi, akik mint püspökök a tiszta katolikus hit őrei vagyunk, nem hagyhatunk figyelmen kívül néhány olyan jelenséget, amely napjainkban híveink körében is terjed.

Azt tapasztaljuk, hogy ismét erőre kapott egyfajta pogányság. Ahogyan Szent István halála után, úgy most is támadja a kereszténységet. Néhány évvel ezelőtt még az elvilágiasodást tartottuk szinte az egyetlen veszélynek. Bár továbbra is jelen van népünk körében ez a fogyasztói szemlélet, az élvhajzás és a hedonizmus bálványa, ma az újpogányság szelleme is erősödik.

A kommunista évtizedek alatt próbálták mindent elfelejteni, ami magyar és keresztény azonosságunkat erősítette. Kisebrendűségi érzést tápláltak belénk, azt sulykolták, hogy utolsó csatlósok vagyunk, nacionalisták és sovíniszták. Ehhez újabban a ki-rekesztő és a rasszista jelzőt is hozzáteszik. Mindezeket a szeretettel ellenkező magatartásokat határozottan elutasítjuk. Szükséges és jogos, hogy helyes öntudatra ébredjünk, keressük, újra tudatosítsuk igazi értékeinket, magyar örökségünket kulturális, történelmi és tudományos területen egyaránt. Ennek része az is, hogy megerősödjünk keresztény öntudatunkban, hiszen a krisztusi kinyilatkoztatás magyar kultúránkban is megtestesült, azt meg-nemesítette és megszentelte. Ezeréves magyar kultúránk a keresztény hit nélkül nem érhető. Ezt az öntudatra ébredést mi is nagyon fontos keresztény és magyar feladatnak tekintjük.

Sajnos azonban ennek az öntudatra ébredésnek vannak vadhajításai is. Ezek egyike a különböző vallási elemeket keverő ún. „ösmagyar szinkretizmus”. Ez a jelenség azért is nagyon veszélyes, mert kereszténynek tűnő

vallási nyelvezetet használ, és könnyen megtévesztheti még a vallásukat gyakorló hívőket is. Ezek közé tartoznak a Jézusról és Szűz Máriáról szóló tudománytalan állítások. Ilyenek pl. a „Jézus, pártus herceg”-elmélet, vagy a táltosok, a sámánok és a pogány ősmagyar vallás egyéb valós vagy vélt elemeinek újraélesztése. Olykor még a legnemesebb hagyományörző mozgalmakat is felhasználják arra, hogy a pogányságot népszerűsítsék. Keresztény hitünk nem pusztán az ember istenkeresésének az eredménye, hanem Isten kinyilatkoztatásán alapul, amely Krisztusban teljességedett be. Ő az út, az igazság és az élet az egyének és a nemzetek számára is.

Ezért kell megemlítenünk a hitünk igazságát fenyegető egyéb veszélyeket is, mint pl. az okkultizmust, a spiritizmust és a bálványimádás különböző formáit.

Arra kérjük katolikus testvéreinket, hogy óvakodjanak minden ilyen megtévesztő kezdeményezéstől.

Pál apostol figyelmeztetése napjainkban is időszerű: „Mert jön idő, amikor az egészséges tanítást nem hallgatják szívesen, hanem saját ízlésük szerint szereznek maguknak tanítókat, hogy fülüket csiklandoztassák. Az igazságot nem hallgatják meg, de a meséket

elfogadják” (2Tim 4,3–4).

Katolikus hitünk elleni támadás érkezik a szélsőségesen liberális eszmék irányából is, amelyek a relativizmus diktatúráját erőltetik ránk, azt a szemléletet, amely kétségbe vonja magának az igazságnak a létét. Ez az irányzat az élet tisztelete helyett a halál kultúráját terjeszti. Tagadja vagy relativizálja a férfi és a nő különbségét, valamint a házasságot és a családot. Ezzel szemben mi elfogadjuk a teremtő Isten teremtését az emberről, a családról, a kultúráról, a nemzetéről. A globalizációval szemben a katolicitást valljuk. A katolikus igazság nem nemzetközi, hanem nemzetek feletti, de hogy konkrétan létezhessen, a nemzeti kultúrákban kell megtestesülnie.

Katolikus hitünket kikezdhetheti az a felfogás is, amelyet így szoktak megfogalmazni: „vallásos vagyok a magam módján”. Csak akkor vagyunk és maradunk katolikusok, ha az Egyház élő hitével összhangban hiszünk, mert egyedül egyházának ígérte meg Jézus Krisztus: „*Én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig*” (Mt 28,20).

Kelt Budapesten, 2009. szeptember 10-én

a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia

Házassági évforduló

Szeptember 7-én ismét örömteli eseményre került sor templomunkban.

Koválcsik Mihály és felesége, Zalai Julianna a 11 órai mise után erősítették meg házassági fogadalmukat gyermekeik és unokáik körében. 60 éve élnek együtt szeretetben, hűségben, példát adva a szép keresztényi házasságra rokonainknak és környezetüknek.

Mi is szeretettel gratulálunk, és a jó Isten áldását kérjük a további életükre.

Megszépült torony és homlokzat

Befejeződött templomunk külső felújításának az első üteme. A munkálatok közel 35 millió Ft-ba kerültek úgy, hogy a főkivitelező XL-Bau Kft. lényegében saját haszon nélkül vállalta el a munkát, amit ezúton is köszönünk nekik. Csaknem 12 millió Ft volt a

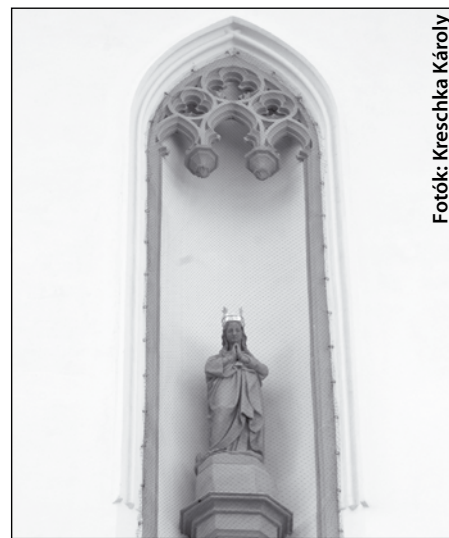

restaurátori munka, 3,6 millió Ft-tal növelte meg a költségeket, hogy rossz állapota miatt nem tarthattuk meg a toronysisak faszerkezetét, hanem cserélni kellett, és több mint 8 millió Ft a toronysisak bádогоzása. 5,5 millió Ft a még kifizetetlen végszámla, amiből 4,2 milliót kell most kifizetnünk, 1,3 milliót pedig egy év múlva, a felmerülő garanciális javítások után. Közben hálásan megköszönjük a testvérek eddigi adományait (kb. 7 millió Ft-ot kaptunk eddig a hívektől kifejezetten a templom felújítására), ehhez kérjük szeretettel a további támogatást.

Locus iste

címmel megjelent templomunk Schola Regina kórusának az új lemeze (CD). Kapható 2000 Ft-ért a sekrestyében és a plébániai irodában. A lemezen feltüntetett támogatók nagylelkű adománya fedezte a lemez kiadási költségeit, ezért a lemezért fizetett összeg adományként teljes egészében a templom felújítását szolgálja.

Fotók: Kreschka Károly

Ki a pap?

Befejeződött Szent Pál éve, melyben megtapasztalhattuk mindannyiunk missziójának fontosságát. XVI. Benedek pápa ezt az évet (2010. június 19-ig) a papság évének hirdette meg, amikor Vianney Szent János halálának 150. évfordulóját ünnepeljük, akit XI. Piusz a papok védőszentjévé nevezett ki.

Az emberek különféleképpen szemlélik a papot. Sokak számára a pap olyan ember, akinek furcsa mestersége van. Különös helyen dolgozik, másként öltözködik, másként viselkedik. Mások a papban afféle temetőbácsit látnak, és gyermekeket ijesztgetnek vele. Vannak, akik a papban álmodozót látnak, aki nem él igazán a földön, a realitások talaján, és különös hobbija van: imádság, templom, böjt stb.

Csak kevesen vannak olyanok, akik

tisztában vannak a pap hivatásával, méltóságával, küldetésével, szolgálatával.

Az újszövetség papja több mint próféta. A pap nemcsak Isten üzenetét tolmácsolja, hanem naponta bemutatja a kereszt áldozatát a szentmisében, köt és oldoz, megbocsát. Mindezt Istentől kapott hatalommal teszi, ezért a pap mindenképpen hitelt érdemel.

A pap a bűnös ember számára terhet jelent, mert megpróbálja eltemetni a régi embert bűneivel együtt, és formálni akarja az új embert, ahogy Pál apostol fogalmaz.

A pap úgy jelenik meg az emberek előtt, mint Krisztus, a papi élet keresztjével a vállán, hogy megváltást közvetítsen. Úgy jelenik meg, akár a sebész, akinek az a dolga, hogy kivágja az em-

berből azt, ami rossz és beteg. Aquinói Szent Tamás szerint a pap az isteni Mester munkatársa, és magában hordozza az Örök Főpap képmását.

Hol vannak a magyar papi hivatások? Mint tartományfőnök már több kérelmet is kaptam, hogy erre és erre a helyre papot szeretnének, segítsék nekik... Fájdalmas látni és hallani, hogy egyre több a megüresedett plébánia, de ilyenkor a mi dolgunk nem az, hogy kétségbe essünk, hanem hogy imádkozzunk olyan családokért, akik elfogadják Istentől a gyermekáldást, és nem félnek odaajándékozni gyermeküket Isten szolgálatára, ha meghallják a hívó szót.

Imádkozzunk ebben az évben rendszeresen új papi hivatásokért, illetve a papokért, hogy mindig hűségesek maradjanak az Örök Főpaphoz, Krisztushoz, aki mindvégig hűséges maradt.

P. Juhos Ferenc SVD

(Forrás: Világposta V. évf. 3. szám)

Kedves lázadózó tizenéves!

Ahogy lapozgattam a naptárat, böngészgettem, kiket, milyen szenteket ünneplünk októberben, megakadt a szemem Assisi Szent Ferenc emléknapján október 4-én. Ennyi idős lehettem, mint te most, épp csak elkezdtem a középiskolát, amikor egy filmklubon, ahová a barátaim unszolására mentem el, életem egyik meghatározó filmélményében volt részem. Franco Zeffirelli Nap fivér, Hold nővér című alkotásán keresztül megismerkedhettem Szent Ferencnek, ennek a különleges embernek a sorsával. Ma is érzem a megrendülést, a döbbenetet, a lelkesedést, a sorsfordító szándékot, ami ébredezni kezdett bennem a film hatására, ma is fülemben cseng az életet köszöntő-köszönő, szépséges naphimnusz dallama.

Tudod, olyan sokszor akartam már írni neked, csak nem találtam a szavakat. Félttem, hogy kinevetsz vagy unottan félredobod az újságot. Nem akartalak megbántani, nem akartalak megzavarni. Most Assisi Szent Ferenc legendás alakjáról mégis te jutottál eszembe. Nem könnyű kamasznak lenni, igaz? Sosem volt az, de ma, ebben a nagy összevissza világban, amiben gyakran még mi, felnőttek sem találjuk a helyünket, különösen nem irigyellek. El-elnézlek, ahogy vívódsz, amikor próbálsz megfelelni a saját elveidnek és a család, az iskola, a baráti kör támasztotta elvárásoknak, ahogy vergődös, míg a látszólag korlátlan lehetőségek sűrű hálót fonnak köréd. Néha mozdulni sem bírsz, hiszen olyan mennyiségű az információ, ami eláraszt, amit (állítólag) be kellene fogadnod, fel kellene dolgoznod, hogy nem marad időd gondolkodni, tépelődni, álmodozni, terveket szövögetni. Nyitva áll előtted az egész világ, és te mégis végtelenül elhagyatottnak érzed magad sokszor. Nem volt ez mindig így. Korok, politikai, ideológiai rendszerek váltották egymást, s ha visszatérünk, a korosztályodnak talán so-

sem adatott ennyi lehetőség belelátni a világ dolgaiba, ismereteit gyarapítani, tanulni, utazni, sosem adatott ennyi szabadság – divatos kifejezéssel élve – önmagát megvalósítani. Talán túl tág is lett a horizont, elveszel benne, nem találsz önmagad. Elnézem, amikor magadba fordulsz, sírsz, utálsz az egész életet, és főleg magadat. Úgyis hiába mondanám neked, hogy virágzó fiatalságod teljében most vagy a legszebb, hogy öröm rád nézni, mert már kész kis hölgy vagy vonzó fiatalember lettél. Még nem barázdálták végig az évek az arcodat, és nem hajlítoták meg a gondok a hátadat, friss vagy, fiatal, romlatlan, a felnőtt világ szennyje még nem érintette meg a lelkedet, mégis hiába bizonygatnám, hogy sokkal szebb és különlegesebb vagy, mint gondolod – nem hinnél nekem. Késeregysz, hogy túl kövér vagy épp túl sovány vagy, hogy nem elég göndör vagy egyenes a hajad, hogy túl nagy az orrod, vagy épp túl kicsi. Kétségbeesetten próbálsz megfelelni a média által gerjesztett mesterséges hóbortoknak, utánozod a barátaidat (persze közben nagyon is különböznél) – eszedbe sem jut, hogy Isten saját képmására teremtett téged is, hogy céljai, tervei vannak veled, hogy is lehetnél hát csúnya, visszataszító, szürke és érdektelen! Leginkább csak a külsődre figyelsz, csak kifelé, mindent a ruházattal, a sminkeddel, a frizuráddal, az ékszereiddel akarsz kifejezni, és közben nem veszed észre, hogy a lényeg valahol mélyebben van elrejtve, hogy a csoda belülről fakad, benned lakozik. Lázadsz – gyakran nem is tudod pontosan, mi ellen – lázadsz, mert ez az életkoroddal járó, normális állapot. Mondhatni ez a feladatod. Csapkodod az ajtókat, tiszteletlen vagy a tanáraiddal, szüleiddel, oda-odavetsz más felnőtteknek is néhány hanyag, flegma mondatot, káromkodsz, ijesztő külsőt öltesz, ápolatlanul, gondozatlanul jelensz meg, bele-belekóstolsz az alkoholba, cigarettába (így próbálgatod

a felnőttek annyira áhított világát), de mindentől egy cseppet sem vagy boldog. Ne áltasd magad, jól emlékszem milderre én is. Tudom, arra vágsz, hogy rád figyeljenek, hogy kitudj a többől, hogy más legyen, mint a többi, hogy különleges légy, hogy csodáljanak – vagy legalább nagyon-nagyon szeressenek. Ha nem is mindenki, de legalább valaki. Persze azt már nem veszed észre, hogy időközben szúrós tüskéket növesztettél, kemény páncélt vontál a szíved köré, és nem olyan könnyű már átölelni, szeretni, vigasztalni téged, mint amikor kicsi voltál. Már nem vagy gyerek, de még nem is váltál felnőtté. Ahogy gyakran te nem tudsz mit kezdeni magaddal, a viharos érzelmeiddel, a lehangoltságoddal, a kitörő lelkesedéssel, a hirtelen megnyúlt kezdeddel-lábaddal, a mélyülő hangoddal, a nőiesedő-férfiasodó testeddel, úgy mi sem tudunk néha mit kezdeni veled. Azt se tudjuk hirtelen, ki is ez a különös, nálunk egy-két fejjel is magasabb síró-nevető, dacos-harcos ifjú, aki a mi bájos, boglyas, szófogadó vagy rosszcsont, de mindenképpen az oltalmunkra, a teljes odaadásunkra szoruló, bennünket feltétlen csodálattal körülvevő kislányunkból vagy kisfiunkból lett. Gyönyörködve, csodálkozva nézünk rád, de már nem mindig tudjuk, mi jár a fejedben, már nem mindig tudunk segíteni, legfeljebb melletted, mögötted állni. Már kezdesz külön, önálló világot lenni:

S ez, ahogy szép lassan távolodsz, számunkra egyszerre meghatóan szép és szomorú, és tudnod kell, hogy legalább olyan nehéz, mint neked.

S hogy miért jutott eszembe mindez Assisi Szent Ferencről? Tanácsot adni nem mernék neked, mert az mindig bosszant, kioktatásnak veszed, és azt hiszed, gyerekként kezelünk. Általában minden tanáccsal vitatkozol, és próbálsz az ellenkezőjét csinálni – de legalábbis bebizonyítani az értelmetlenségét. Ám ennek a szentnek a sorsáról, életéről egy kicsit talán mesélhetek neked, csak hogy hallj ilyet is, hát ha érdekel, ki tudja...

Ferencnek mindene megvolt: gaz-

dag kereskedőcsaládba született, volt vagyona, pénze, lovagi rangja, ügyes és tehetséges katonaként szeretett jókat mulatni, dorbézolni társaival, ám alig volt nálad pár esztendővel idősebb, amikor egy fogságban szerzett betegség ráébresztette, hogy tévúton jár, hogy nem ez az ő sorsa. S akkor egyik napról a másikra minden családi és baráti kérés, könyörgés, erőszak ellenére hátat fordított addigi életének, és elhagyta mindazt a fényűző, léha, földi kincset, amiknek addig élt, hogy teljes lényével Isten ügyét szolgálhassa. Jó, jó, most azt gondolod, hogy te nem akarsz semmilyen szórakozásodról és kényelmedről lemondani, és nem is vagy kíváncsi az ilyen „lúzer” (ugye így mondjátok?) ifjakra. De azért ha jobban belegondolsz, mi ez, ha nem lázadás, ha nem szembenállás az egész világgal – épp ahogy te szereted –, azzal a különbséggel, hogy Ferenc lázadásának tétje volt, nem is akármekkora. Ő nemcsak céltalanul vagdalkozott, „csak azért is” mondott ellent, hogy az erejét fitogtassa, hanem a hitéért, a vallásáért, és annak megújításáért, minden rárakódott sallangtól való megszabadításáért harcolt. Mindvégig látta maga előtt a célt, és kitartott. Ő, aki választhatta volna a pompát, az úri életet, alamizsnákból élt, éhezett-fázott, rongyokban koldult, csak hogy megtanítsa embertársait – különös tekintettel az egyházi vezetőket – az evangélium igaz tanítására, arra, hogy az a fontos, ami bennünk lakozik, nem pedig, amit magunkra aggatunk vagy magunkba tömünk. Az általa alapított ferences rend tagjai, akik kis testvéreknek nevezték magukat – ezzel is kifejezve alázatoságukat, szerénységüket – sokat nélkülöztek, és rengeteg bántalmazásban, szidalmazásban részesültek, legtöbbször saját rokonaiktól. Ők azonban nem nehezteltek ezért, nem álltak bosszút, és nem átkozódtak. Szent Ferenc sosem küzdött magáért a küzdelemért, sőt inkább híres volt béketeremtő képességéről. 1210-ben például Assisiben a viszálykodó püspök és a város vezetői békeszerződést kötöttek egymással közbenjárására, Arezzóban

pedig egy fenyegető polgárháború szelét sikerült lecsendesítenie. Még a szultán is maga elé hívatta, és megcsodálta ezt a rendkívüli embert, aki a kereszties hadjáratok helyett prédikációival akarta megtéríteni az iszlám vallás követőit. A ferences testvérek mindig így köszöntek, ha betértek valahová: „Békesség e háznak!” Ferenc egy kortársa, Spalatói Tamás így emlékezik meg a szentről: „Amikor Bolognában tanultam, láttam prédikálni Ferencet. Összegyűlt csaknem az egész város. [...] Az öltözéke szegényes volt, a megjelenése sem volt különösebben vonzó, arca sem volt szép. Isten azonban csodálatos erőt kölcsönzött a szavainak. Az emberek olyan nagy tisztelettel voltak iránta, hogy valamennyien a közelébe akartak férkőzni, hogy legalább a ruhája szegélyét érinthesék.” Az „assisi bűnbánók” végtelen türelme, életvidámsága, egymás iránti figyelme és szeretete mindenütt felkeltette az emberek érdeklődését, amerre megfordultak. Sokan csatlakoztak hozzájuk, számtalan ember tartott bűnbánatot, tért meg, változtatott addigi világnézetén, életmódján hatásukra.

Nem, nem, kedves lázadózó tizenéves, eszemben sincs azt sugallni neked, hogy te is légy szerzetes – ha épp mégis az lenne a te utad, úgyis rátalálsz majd –, csak azt akartam csöndben megjegyezni, hogy lázadj csak, és szállj szembe ne csak a szüleiddel, a családi hagyományokkal, de akár az egész világgal is – ha van miért, ha rátaláltál arra az értelmes, emberi célra, arra az életfeladatra, amiért megéri küzdeni, amit vállalni tudsz, ami mellett ki tudsz állni. És lehet rongyokban járni, ha valóban nem érdekelnek a világi hívságok, mert más, magasabb célokra szegezed inkább a tekinteted – na de csak úgy magukért a rongyokért...?! Ferenc sem a szakadt ruhájától lett feltűnő, mert koldus, szegény éppenséggel akadt akkoriban is elég. És nem is a kidolgozott teste, a tökéletes alakja, nem a divatos frizúrája, nem a vadító parfümje tette különlegessé és egyedivé az emberek szemében, hiszen ha csak ezekre a külsősé-

gekre figyelt volna, ha otthon maradt volna, és élt volna azzal a jó móddal, amibe született, akkor ma biztosan nem emlegetnénk a nevét. Azt mondd, hogy akkor a „jó dumájának” köszönhette a sikert? Hát, ez már közelebb jár az igazsághoz, valóban csodálatos szónok volt. Noha tanulatlan, műveletlen volt, beszédei lenyűgözték közönségét, mert teljes szívvel és lelkével hitte és élte, amiről prédikált: az evangéliumot. Eredeti és hiteles személyiség volt. Nemcsak szavalt, nemcsak nagy álmokat szövögetett, hanem nekiállt, és két kezével templomokat épített, földet művelt, szerzetesrendet alapított, leprás betegeket gyógyított, szerzetes testvéreit saját példájával kemény munkára, alázatra és istenfélő életre tanította.

Kedves ifjú hölgy, kedves fiatalember! Én azt gondolom, hogy lehet, és kell is küzdeni, lázadni (akár a szabályok ellen is – ha ostobák, értelmetlenek és embertelenek), és azt gondolom, hogy lehet, és kell is különbözni, kiríni a tömegből, hogy lehet, és kell is valami egészen mást egészen máshogy csinálni, mint a többiek, hiszen mindnyájan ezért vagyunk itt, mindnyájunkat más-más feladatra küldött a Jóisten erre a világra. Sőt, én azt gondolom, hogy néha érdemes túl nagy áldozatokat is hozni, olykor elvérezni is szabad a csatamezőn, de nem mindegy, milyen ügyért! Egy szerzetestárs, Maseo testvér egy alkalommal ezt kérdezte Assisi Szent Ferencről: „... mindenki téged akar látni, téged akar hallani, neked akar engedelmessé válni. Pedig nem vagy szép ember, nem vagy sem művelt, sem bölcs, sem előkelő. Hogy van ez, hogy a világ mégis utánad megy?” Valahogy így kellene, azt hiszem: hittel, alázattal, kemény munkával megkeresned az életfeladatod, a helyed, a szereped ezen a földön, hogy ne te menj a világ után, hanem a világ menjen utánad! Assisi Szent Ferenc ezt a krisztusi evangélium hirdetésében találta meg.

És te, kedves lázadózó tizenéves, keresed már?

Zarándoklat Búcsúszentlászlóra

Szeptember harmadik szombatján, egy gyönyörű, késő nyári napon ismét útra kelt egyházközségünk apró csapata, hogy modern és hagyományos módon is zarándokoljunk.

Modern a jármű miatt, amely lehetővé teszi, hogy egyetlen nap alatt nagy utat tegyünk meg, és hagyományos a lelkiség miatt. Az imák, a rózsafüzér a buszon, fő úti célunk, az ősi Mária-kegyhely meglátogatása, a szentmise, a szentgyónás (búcsú a bűneinktől), a szentáldozás – mindez hozzásegített minket, hogy eltávolodjunk egy kissé mindennapi gondjainktól, sérelmeinktől, és lelkünkkel Istenhez forduljunk.

Zalaegerszegen először az 1750–60 között épült barokk Mária Magdolna-templomot néztük meg, amelyet a mezőváros akkori földesura, Padányi Biró Márton veszprémi püspök építtett. Azonnal szembetűnt a főoltár hatalmas képe, amelynek Mária Magdolna-ábrázolásán a kősziklaháttérből kiemelkedő alak a világi hiúságról való lemondást, a vezeklést és a mulandóságról való elmélkedést szimbolizálja.

A plébános atya nagy tisztelettel és elismeréssel mesélt egykori nagy elődjéről, Mindszenty József későbbi bíboros érsekről, aki Pehm József néven 27 évig volt itt plébános, de a lelki élet fel lendítésén kívül a városért és a közösségért is rengeteget tett: Ferences kolostort és templomot épített, Notre Dame-apácarend-anyaházat, papi ottont, plébániákat, elemi és polgári iskolát és tanítóképzőt hozott létre. Restauráltatta a nagytemplomot, bővítette a kultúrházat, szeretetházat létesített. Azt hirdette, hogy a nemzetet a keresztény és szociális eszmék gyakorlati megvalósítása emelheti fel.

A szomszédos Göcseji Múzeumban a gazdag történeti, régészeti és néprajzi gyűjteményen kívül Kisfaludi Strobl Zsigmond szoborkiállításában is gyönyörködhattünk.

A megyeháza előtti tágas téren Deák Ferenc szobra előtt időztünk, fejet

hajtva „a haza bölcse” előtt, aki a Zala megyei Söjtörben született. Nyolc évig a megye fizetés nélküli alügyésze és árvaválasztmányának jegyzője volt. 1833–36-ban és 1839–40-ben ő képviselte Zalát a pozsonyi országgyűlésen, ahol az ellenzék egyik vezéréként elsősorban a jobbágyság helyzetének javításáért és a szólás-, valamint a sajtószabadságért küzdött.

Nem maradhatott ki a programunkból a göcseji falumúzeum sem, ahol Göcsej népi építészetét, az országban egyedülálló Finnugor Néprajzi Parkot és az Olajmúzeumot nézhetjük meg.

Alig félórával később megérkeztünk Búcsúszentlászlóra, utunk fő céljához, arra a búcsújáró helyre a göcseji dombok ölén, amely az egyetlen olyan kegyhelyünk, amely nevében is viseli a „búcsú” megjelölést.

A hagyomány úgy tartja, hogy maga Szent László király rendelte el egy kis kápolna építését a boldogságos Szent Szűz tiszteletére ezen a helyen, miután csodás módon megmenekült az őt üldöző seregtől. Jóllehet konkrét történelmi bizonyítékok nincsenek arra nézve, hogy valóban Szent László építtette volna a kápolnát, a régészet is igen ősinek, román korinak (XII–XIII. századnak) vallja a főoltár mögött meghúzódó kegykápolnát. Ehhez az ősi kápolnához építették a méreteiben is impozáns barokk templomot, megőrizve ezzel az évszázadok homályába burkolózó kápolna épületét.

A török a XVI. században elfoglalta a vidéket. A legenda szerint foglyai-

kat Búcsúszentlászlóra hajtották, ahová vigasztalásukra az angyalok egy kis kápolnát hoztak. Amerre elhaladtak a kápolnával, a fák és a füvek is meghajoltak. A legendára utalva a kegykápolnát a nép Angyalok kápolnája, ritkábban Paradicsom néven említi.

A ferences szerzetesek 1694-ben jöttek ide, amikor Széchenyi Pál, a veszprémi püspök rájuk bízta az addigra már közismertté vált zarándokhelyet. Számos csodát említi a püspök a megbízólevelében, amely csodák Szűz Mária közbenjárására történtek. Ettől kezdve a hívő emberek mind a nagyobb Mária-ünnepeken, mind pedig Szent László király ünnepén nagy számban érkeztek a kegyhelyre, ahol a ferences barátok fogadták őket. A török pusztítás – köztük a hitbeli károk – után a katolikus egyház újjászervezésében is kiemelkedő szerepe volt a helynek és az itt szolgáló ferenceseknek.

A barokk templomot 1714-ben kezdték építeni, és tíz esztendő alatt készült el. A templom alatt kriptát is kialakítottak az építők, egészen 1811-ig ide helyezték végső nyugalomra az elhunyt szerzeteseket. Ezután a kálváriadombot használták temetkezési célra a ferencesek.

A templom belső berendezése az évszázadok folyamán nem sokat változott, hiszen a szobrok és oltárok döntő többsége egyidős a templommal,

vagyis közel háromszáz éves. A fa- és szobrászmunkák nagy részét ferences szerzetesek végezték. A magyarországi barokk művészet kiemelkedő alkotása a templom, különösképpen a színek és formák szemet gyönyörködtető összhangja miatt. A főoltár közepén lévő festményen a templom védőszentjének, Szent László királynak alakját láthatjuk. Ezen a képen nem harcoló, vitéz lovagként, hanem országépítő királyként, igazságot osztó bíróként ábrázolták Szent Lászlót. A templomnak nyolc mellékoltára van, ezek közül csak a lourdes-i Szűz Mária oltár nem barokk alkotás.

A templom mögött van a szent kút, Szent László kútja, amelynek vizével az először Búcsúszentlászlóra zarándoklókat idősebb társaik beavatják az ún. búcsúkeresztiséggel.

A kegyhely sajátossága a középkori eredetű Szent Vince-áldás, a gyermekek és a felnőttek megáldása. Hogy ebben részesüljenek, sokan elhozták gyermekeik vagy ágyban fekvő, mozgásképtelen beteg hozzátartozóik ruháját.

Ebben a gyönyörű, történelemmel és legendákkal átszótt környezetben, a Szűzanya oltalma alatt vettünk részt a szentmisén.

Gyula atya szentbeszédében a magvetőről szóló példabeszédből indult ki. A „jó termés” három fő tényezőn múlik: a talaj jó előkészítésén, valamint a mag és a föld minőségén. Jézus jó munkát végzett földi élete során: életét adva megszerezte számunkra a kegyelmet. A mag jó: Jézus Isten ígését veti el. A föld mi magunk vagyunk, tehát rajtunk áll, jó talajba hull-e a mag.

Szent László jó „föld” volt: Bár az ősei révén sok sérelem érte, a magasabb célok érdekében félre tudta tenni ezeket, és eszményt állított népének. Ő avatta szentté Gellértet és Imrét, példát állítva az ifjúság elé.

Szűz Mária is jó talajnak bizonyult: Isten méltónak találta a Messiás kihordására, gondozására, nevelésére.

Ott áll-e mellettük a mi lelkünk? Készen állunk-e meghozni a jó termést? Azon kell lennünk, hogy egyre kevesebb legyen a köves talaj, a tövises rész a lelkünkben, és egyre inkább növekedjen bennünk a „jó föld”.

Ehhez járuljon hozzá a jelenlegi zarándokutunk is, és az egész keresztény életünk.

szöveg és fotó: Demény Anna

Kitekintő

Vármegyék levéltári emlékekben

Tudományos konferencián mutatták be a Veszprémi egyházmegye részére 1009-ben kelt adománylevelet a napokban a millenniumi év kapcsán. Ebben dokumentumban említették először Fejér, Pest, Veszprém és Zala megyét. Talabér Márta alelnök köszöntőjében a megyék létjogosultságáról, működésükbe vetett társadalmi bizalomról beszélt a megyeháza Szent István termében.

Hermann István, a Veszprém Megyei levéltár igazgatója köszöntője után Vonderviszt Ferenc, a Veab alelnöke a tudományos találkozó jelentőségéről a visszatekintés, összegzés, számvetés szerepét emelte ki. Fontos ismerni a múltat, hogy büszkéek lehessünk elődeinkre – vélekedett. A konferencián a veszprémi adománylevélről tartott előadást Érszegi Géza, a Magyar Országos Levéltár egyik korábbi képviselője, Hermann István A veszprémi egyházmegye igazgatása a XVIII. században címmel, Jakab Réka pedig a Zsidóság a Veszprémi egyházmegyében címmel tartott előadást. Az ispánságok, a megyék történetébe

avatta be a hallgatóságot Zsoldos Attila, az MTA Történettudományi Intézetének munkatársa, a Zsigmond korabeli közigazgatásról pedig C. Tóth Norbert beszélt, az MTA–Mol Zsigmond-kori Oklevéltár Kutatócsoport képviselőjében. Dominkovits Péter, Győr-Moson-Sopron Megye Soproni Levéltárának szakértője a közigazgatást, a vármegyei vezetőket idézte fel. Szántay Antal, az MTA Történettudományi Intézetének képviselőjében II. József közigazgatási reformjának részleteibe avatta be az érdeklődőket.

Egyházzenei koncert a millennium jegyében

Négy, millenniumát ünneplő megyéből hívott kórusokat, zenészeket a szervező Veszprém Megyei Közművelődési Intézet és a Veszprémi Érsekiség a hétvégén a Szent Mihály-székesegyházba. A zeneművek átfogó képet adtak az egyházzenei korszakokból, a gregoriántól a XXI. századi komponált zenéig. Mintegy 400-an vettek részt a találkozón. A misével egybekomponált koncert óriási közönségsiker aratott, és méltó módon kapcsolt

lódott az ezeréves megyék rendezvényeihez. Talabér Márta alelnök értékelő köszöntőjében felidézte az idei ezeréves eseményeket, amelyeknek – mint mondta – kiemelkedő jelentőségük volt azzal, hogy felidéztek értékeinket, és megerősítették a megyerendszer létjogosultságát.

Hatvanéves a veszprémi egyetem

Kitüntetett figyelmet szentel a megye a Pannon Egyetemnek, büszkén tekint a campus nemzetközileg elismert tevékenységére. Ezt jelzi az is, hogy egy értékes ingatlant adtunk át ingyenes használatra, amelyről a napokban írjuk alá a szerződést – hangsúlyozta Lasztovicza Jenő megyei elnök szeptember 26-án köszöntőjében. A vendégek a Szent Mihály-székesegyházban ökumenikus istentiszteleten vettek részt, majd az egyetem aulájában megtartott ünnepségen Vizi E. Szilveszter, Molnár Csaba miniszter, Manherz Károly szakállamtitkár és Debreczeni János polgármester köszöntötte a megjelenteket. Dr. Rédey Ákos rektor egyebek mellett felidézte a campus történetét, eredményeit. Ezután emléktáblát avattak, és kitüntetéseket adtak át. A megyeháza Szent István termében kiállítást nyitottak meg az egyetem történetéről.

HIRDETÉS

A karitászcsoporthoz kéri a kedves Testvéreket, hogy akinek van feleslegessé vált, jó állapotú, használható vezetékes gáztűzhelye, jelezze a plébánián 9⁰⁰-12⁰⁰ között személyesen vagy a 327-609-es telefonszámon.

Adományokat gyűjtünk a Veszprémi Irgalmas Nővérek romos síremlékének felújításához. A síremléket Veszprém város közössége állította a nővérek áldásos munkásának elismeréséül. Kérjük mindazokat, akik egyetértenek velünk, vállaljanak részt a költségek viselésében! A befizetéseket a Római Katolikus Érsekség Építési és Felújítási számlájára (OTP-11748007-20058438) lehet teljesíteni. Hálásan köszönjük!

Az irgalmas nővérek volt növendékei

Hírek és események

Az imaapostóság szándékai októberre:

Általános: Hogy a vasárnapot olyan napnak éljük meg, amelyen a keresztények egybegyűlnek a feltámadott Úr megünneplésére, részesedve az Eucharisztia asztalközösségében.

Missziós: Hogy Isten egész népe, amelynek Krisztus azt a parancsot hagyta meg, hogy menjen, és hirdesse az evangéliumot minden teremtménynek, odaadással vállalja saját missziós felelősségét, és azt a legmagasztosabb szolgálatnak tekintse, amelyet az emberiségnek felkínálhat.

Október 1-től a **téli miserend** szerint végezzük a szentmiséket. Az esti szentmisek vasárnap és hétköznap egyaránt este 6 órakor kezdődnek.

Október hónapban minden este közös **rózsafüzér** imádság van a templomban este 6 órakor; amikor esti mise van, előtte, ½ 6-kor kezdve.

Október 5-én ünnepeljük főegyházmegyénkben a **bazilika-főszékesegyház felszentelését**.

Október 8. Szűz Máriának, **Magyarok Nagyasszonyának**, Magyarország főpátrónájának az ünnepe.

Október 10. **Badalik Bertalan** pü-

pök halálának az évfordulója (†1965, ő az egyházmegye legutolsó olyan püspöke, aki veszprémi püspökként halt meg).

Október 18-án tartja egyházunk a **missziós vasárnapot** és az évente szokásos missziós **gyűjtést**.

Október 28. **Szent Simon és Szent Júdas** apostolok ünnepe.

November 1., a 31. évközi vasárnap ebben az évben **mindenszentek ünnepe**. Az esti misét követi a szokásos halottak napi megemlékezés elhunytjainkról, valamint a halotti zsolozsma virrasztó imaórája.

November 2-án, **halottak napján** reggel 7 és este 6 órakor tartunk szentmisét.

Halottak napjához kapcsolódó búcsúkról: „Aki a temetőt ájtatos lélekkel látogatja, és legalább lélekben imádkozik a meghaltakért, november 1-8-ig mindennap teljes búcsút nyerhet. Feltételek: gyónás, áldozás, imádság a pápa szándékára. Az év többi napján részleges búcsút lehet nyerni a temető meglátogatásakor. Akik halottak napján (vagyis az azt megelőző nap déleltől a halottak napját követő éjfélig) meglátogatnak egy templomot vagy nyilvános kápolnát, teljes búcsút nyerhetnek a szokott feltételekkel. A látogatáskor egy miatyánkot és egy hi-

szekegyet kell imádkozni. Ez a búcsú elnyerhető a megelőző vagy következő vasárnapon és mindenszentek ünnepén is” (Direktórium).

Imádkozzunk értük...!

...mert a keresztségben újjászülettek: Resch Dániel szeptember 6-án, Komáromy Adam Victor szeptember 27-én.

...mert szentségi házasságot kötöttek: Pék Gábor és Timkó Judit szeptember 12-én, Budai Csaba és Szentmiklósi Melinda szeptember 26-án.

...mert az örök hazába költöztek: dr. Balogh András (76 éves) augusztus 29-én, Hergovits Ferenc (79 éves) szeptember 8-án, Szijártó Imréné Tarsoly Katalin (57 éves) szeptember 8-án, Márkus Károly János (80 éves) szeptember 11-én, Brenner József (76 éves) szeptember 12-én, Nyári Lászlóné Molnár Gizella (73 éves) szeptember 14-én, Szita József János (65 éves) szeptember 21-én, Harkai Antal (77 éves) szeptember 22-én, Molnár Ervin (78 éves) szeptember 25-én.

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 650 példányban

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia
Vezetője: Tóth Gyula plébános

A szerkesztőség címe:

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.
Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna
Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,
Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Lapzárta: minden hónap 20-án

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
okt. 11.	Bölcs 7,7-11	Zsid 4,12-13	Mk 10,17-30
okt. 18.	Iz 53,10-11	Zsid 4,14-16	Mk 10,35-45
okt. 25.	Jer 31,7-9	Zsid 5,1-6	Mk 10,46-52
nov. 1.	Jel 7,2-4.9-14	1Jn 3,1-3	Mt 5,1-12a